

TĀHEKE

NR. 8 1967

Gediminase lossi torn

Igäüks, kes on korragi Leedumaal käinud ja Vilniust külastanud, mäletab Gediminase torni. See kõrgub mäel, Vilnele ja Nerise jõgede ühinemiskoha naabruses. Ajaloo raamatud ja muistendid jutustavad, et kauges minevikus ehitas Leedu vürst Gediminas sellele mäele lossi ja asutas linna.

Linnast — Vilniusest — sai Leedumaa pealinn. Seejärest ongi Gediminase torn igale leedulasele kallis. Kõik, kes saabuvad iidsesse pealinna, ruttavad Gediminase mäele.

On möödunud mitusada aastat. Vilnius on palju kasvanud, kuid ka praegu on ta pealinn, Nõukogude Leedu pealinn, üks meie maa ja Euroopa vanemaid ning ilusamaid linnu. Aastatega muutus loss varemeteks. Jäänud on ainult nurgatorn, millel lehvib alati vabariigi lipp.

Gediminase torn on laialt tuntud. See on saanud Vilniuse linna ja kogu Leedu sümboliks.

August

RAMUTE SKUCAITE

KUI SUVISELT LÄMBEIL
TÄNAVAIL KÄID,
SIIS LAPSI EI NÄEGI.
KUHU NAD JÄID!
«SA, AUGUST, VASTA,
KUHU PEITSID END
LAPSED?»
«ÜTLEN,

ÜTLEN:

ME JÄRVEDEL ÜHESKOOS SÕUAME
JA HOMMIKUL AEGSASTI
KALALE JÕUAME...
MAHLASTE ÕUNTEGA
KOSTITAN NEID...
PÄIKE, LILLED JA METSARAJAD
KUTSUVAD LAPSI SUVEAJAL.»

Väikeste häällilaul

VYTAUTAS BARAUSKAS

TUKUB TAEVAS TÄHEKE,
ÄIU-ÄIU-ÄÄ!
UINU, MINU NUKUKE,
ÄIU-ÄIU-ÄÄ!

MUINASJUTUVOODIKESES,
ÄIU-ÄIU-ÄÄ!
LAULKESTEST VAIBA VARIJUS,
ÄIU-ÄIU-ÄÄ!

UINU, UINU, NUKUKE,
ÄIU-ÄIU-ÄÄ!
KUUGI MAGAB NATUKE,
ÄIU-ÄIU-ÄÄ!

Karusmarjad

RAMUTE SKUČAITE

OKSAKESTEST VAPRALT KINNI HOIDES
KARUSMARJAD NAGU MEREVAIGUPÄRLID
PÄEVAPAISTEL PÕSKI SOOJENDAVAD.

KUIDAS LASTE EEST END ÄRA PEITA,
NII ET PÕSAST ÜLES NEID EI LEITAKS!
OMAVAHEL VAIKSELT ARUTLEVAD.

«NÕNDA ARUTUT JA HULLU PLAANI
POLE KUSKIL KUULDUD SIIAMAANI,»
PLOOMIPUUL ON ASJA TORISEDA.
«VALMIB MARI SELLEKS SIIS, ET KAOXS!
PEITUPUGEMISE JAOKS!»

Varesepojuke

MARTINAS VAINILAITIS

ISTUB OKSAL ÜKS VARESEPOJUKE,
KUI KOOLIPOISS PAJATAB EMALE:
«EMA, ÕPPIDA TAHAN MA!
EMA, AABITS TOO MULLE SA!»
JA VARES EI OLNUDKI SAAMATU —
TÕI POJALE KOOLIRAAMATU.
«LOE, TARKPEA!»

KUID VARESEPOISS
POLE KOOLIPOISS,
POLE TARKPEA
EGA HEA.

«KRAAKS!»

TOKSAS NOKAGA LEHELE,
KOKSAS KORRAKS KAANELE
JA HEITIS RAAMATU KÕRVALE.
«EMA, EI TAHA MA ÕPPIDA!
VII AABITS LASTELE LUGEDA!»

Merevaigukilluke

MARTINAS VAINILAITIS

TUULEHOOG VALLATLEB MERE KOHAL,
JÄÄKARUVALGEID LAINEID VOHAB.
HÜPPAVAD LAINEID SEAL HOPSTI JA HOPSTI...
VALGE LUITENI LAINEKE NIHKUB,
PISTAB MINULE OTSE PIHKU
TILLUKESE MEREVAIGUKILLUKESE.

Õnnelik juhkus

K. MARUKAS

Küll on kära! Ammu pole sellist
õues olnud.

«Oi, oi!»

«Vaat! Kui kõrgele!»

Lapsed kisavad, karjuvad, näod üles
pööratud.

Ka väike Rasele karjub, vahib tae-
vasse, isegi teadmata, miks.

Illustreerinud A. SKLIUTAUSKAITE

«Kus on käsi!» kiitleb Algis.

Jälle korjas kive. Tõmbas kummi
pingule. Kissitas silmi, hammustas
keeleotsa.

Ja — puu otsa!

Ja katusele!

Kuuri tagant tuli kass.

Raks — talle sappa!

Kass näuksatas, hüppas ja jooksis
minema.

«Nägite?» pani Algis uhkelt käed
rinnale risti.

Samal päeval meisterdasid kogu õue
poisid endale kummipüssid. Pall oli
aeda visatud ja unustatud. Vihm
pesi teda, päike kuivatas. Sipelgate
jaks oli see tõeline Gediminase
mägi.

Aga poisid jooksid kummipüssidega
terve päeva ringi ja tulistasid kuhu
juhtus.

Toast toodi välja ja lasti puruks kõik
purgid ja pudelid. Lambid posti
otsas. Garaažiaknad.

Algis tõi juba toast vaasi, aga ema
sai ta kätte ja andis hea laksu.

Aga poisid ei jätnud laskmist järele.
Varesed ja harakad kartsid katusele
istuda.

Koerad ja kassid käisid kaugelt üm-
ber õue.

Varblastel, kelle pojad veel lennata
ei osanud, oli öösel tegemist, et
neid pesast jalgsi minema viia.

Ühel päeval otsustasid võrukaelad
tulistada vihmaveetoru. Esimesena
sihtis Algis. Tõmbas kummi pingule.
Kissitas silmi. Hammustas keeleotsa
ja laskis. Ei tabanud.

Ka teised lasevad. Korjavad kive. Ruttavad. Ainult kord veel, kord. Toru undab, heliseb. Äkki jookseb maja tagant välja Rasele.

«Oi-oi!» karjatab ta maha kukkudes. Ämbrike veereb eemale, labidake kukub maha. Rasele lamab, karjub käsi silmadel hoides.

Poisid jäid vai. Käed laskusid alla. Kõik pidasid hinge.

«Silma läks...»

«Aga võib-olla sai surma?»

«Mis nüüd saab?»

Siis hakkasid vaidlema, üksteist süüdistama.

«See olid sina!»

«Ei, mitte mina, sina oled süüdi...»

«Sina lasksid pihta...»

«Mina mitte... sina...»

Sel ajal Rasele tõusis, pühkis pisara, tõstis ämbrikese, labida ja jooksis õue.

Poisid ohkasid kergendatult.

Kui hea, et Rasele ainult kukkus!

Kui hea, et ainult põlve ära lõi!

Aga mis siis, kui tõesti oleks pihta saanud? Silma oleks võinud välja lüüa.

Ja veel halvematki oleks võinud juhtuda.

«Jätame need kummipüssid sinna paika,» ütles Algis.

«Jätame,» nõustusid teised.

Püssid lõhuti. Ka kummid. Visati hunnikusse ja põletati ära. Siis leiti aiast üles pall, mida nii palju päevi oli pesnud vihm ja kuivatanud päike.

Nimetu raamat

RAIMONDAS KAŠAUSKAS

Klassis avastati ebatavaline ja väga imelik raamat. Õigust ütelda, algul raamat ei teadnud, et ta on selline. Kuid teised raamatud hakkasid tema üle naerma!

«Oi, kui must sa oled!» imestasid ühed.

«Kes sind nii on määrinud!» sosistasid teised.

«Meil on sinu pärast häbi,» ütlesid kolmandad.

«Ütle, kes sa oled, mis on su nimi!»

Vaene raamat! Ta ei saanud isegi oma nime öelda. Sest kaas, kuhu nimi oli kirjutatud, oli tindiga üle valatud. Esimene leht oli välja rebitud. Raamat ei saanud midagi öelda. Ta oli täiesti kõnevõime kaotanud.

«Aga võib-olla sa ei olegi meie klassi laste raamat!» sahisid jälle raamatud.

«Sõbratesed, küsime õpetajalt! Kui ta pole meie, mingu oma teed,» otsustasid raamatud üheskoos.

Tuli õpetaja. Ta võttis raamatu, lehitses, aga temagi ei saanud raamatu nime lugeda.

«Kelle see raamat on!» tõstis ta raamatu klassi ees üles.

Lapsed vaikisid.

«Hästi,» ütles õpetaja. «Kui raamat pole teie oma, siis võtan ma ta kaasa. Annan linna-museumi. Las kõik näevad, milliseid määr-kasse leidub veel meie päevil.»

«Meie oleme nõus!» käratsesid õpilased.

Aga viimasest pingist tõusis Sigitas. Ta oli punane nagu vähk ja peitis selja taha musti, üleni tindiseid käsi.

«Õpetaja, see on... minu...» sosistas ta.

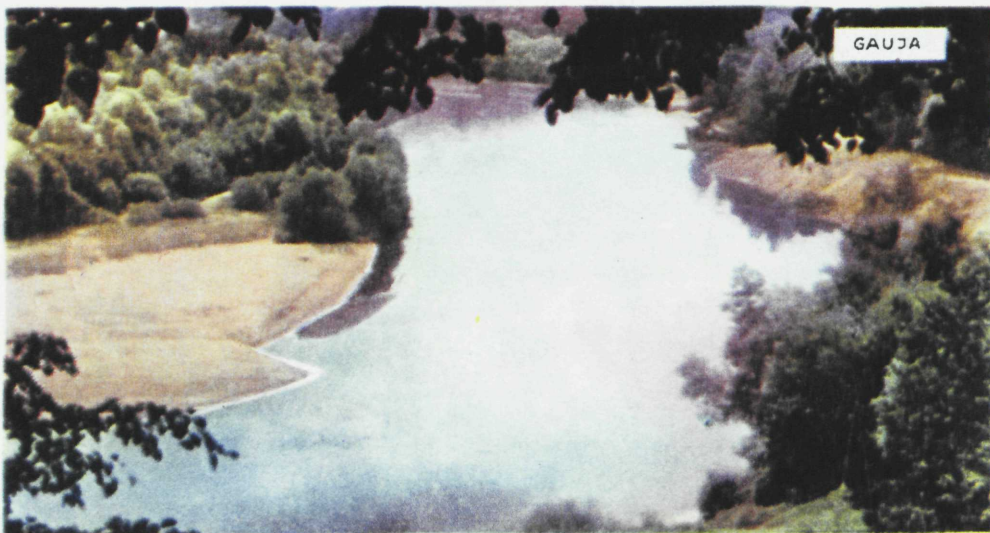
«Nii ma arvasingi,» ütles õpetaja. Aga terve klass naeris.

*Meil on külas Läti NSV kirjanikud ja kunstnikud
Meil on külas Leedu NSV kirjanikud ja kunstnikud*

RIIA

GAUJA

SIGULDA

MUINASJUTTUDE
VÖISTLUSEL
AUHINNATUD
ERGUTUSPREEMIAGA

Muistend

See oli imelik kuusk: tal olid õrnemad okkad kui teistel, vaiksem, mahedam kõne. Küllap oli selline ka kuuse süda, seepärast kõik teda armastasidki.

Läheduses ei kasvanud teisi puid, aga sõpru oli kuusel ilmatu palju.

Kuldne talvike lendas ta oksale: «Kiiguta mind, kuuseke!» Kuusk hõljutas oksi nii kergelt, nagu kardaks ta linna rõõmu peletada. Talvike käis külas iga päev.

«Päästa mind tuule käest, sul on nii pehmed tihedad okkad,» siutsus varblasepoiss, ja kuusk sirutas oma oksad suurte roheliste tiibadena laiali.

«Heida mulle mõni oma kastetilk,» palus kortsleht ja sirutas usaldavalt kuuse poole oma helerohelised pihud.

«Oota hommikutundi, siis on kaste kõige selgem,» ruttas väike puu vastama ning ei maganud kogu öö, et koidutunnil kortslehele kinkida oma kõige säravam kastetilk.

Nõtked hiireherned ronisid oma siniste saabastega kuuse okstele vaatama, kui kaugele suvi on juba jõudnud, aga neile tuli vastu sügis, esimese septembrivihma käes said saapad märjaks ja hiireherned pugesis arglikult kuuse okste alla peitu.

Ilmatu tore oli suvi ja imepalju sõpru oli väikesel igihaljakesel, kuigi läheduses ei kasvanud teisi puid.

Sügisajud olid ebasõbralikud ja jahedad. Veel hiljem tulid hallaööd ja naersid puude üle, kellel on nii pehme süda. Kuusekesel ei olnud külm, tema mõtles suvele ja sõpradele.

Talvikesed põgenesid sügisel esimesena: nad pugesis metsatihnikusse ning rahustasid end sellega, et talv on

hõbekuusest

SKAIDRITE
KALDUPE

puhkusaeg. Aga mis puhkust saab olla seal suure mäe otsas?

«Siuts, siuts, siuts!» Varblasepoisid lendasid saunaesikuisse ja mulluse saunaviha kuivanud lehtedes kahistades püüdsid endid veenda: «Uus sõprus on parem, siuts, siuts, siuts!»

Ainult üks neist küsis kord: «Saunaviht, kas sina ka puu oled, kas kohiseda oskad? Kas sind kõik armastavad?»

«Kõik, kõik armastavad mind! Ja mis toredad mälestused mul on, kuula vaid...»

Varblased jäid vaik ja saunaviht vestis kogu talve, kui kange puu ta on.

«Kas siis kedagi enam pole?» päris kuuseke, kui valge lumi oli sadanud okstele.

Otsekui hiiglasuured hõbedased jääkarud veeresid lumekaared üle mäe. Tuul tormas nendega kaasa, komistas pisikese igihaljakese okstesse, murdis okkaid, painutas latva, puistas peale jääks külmunud lumehelbeid.

«Kas mul siis enam ühtegi sõpra ei ole?» ohkas kuuseke. «Ega ma kurda, tahaksin vaid teada, kas mõnigi mind mäletab.»

Suured valged lumekaared, takerdunud pikkadesse talveöödesse, muutusid sinakashalliks, heitsid kuusekese lähedale maha ning vaikisid.

«Tsii, tsii, tsii,» vidistas väike valge lumehelbe ühel õhtul. Soe hingeõhk embas kuusekest. Ta silmitses hõbedast lumehelvest — see oli ju lind.

«Tsii-tsii-tsii!» — Ühele rõõmsale külalisele järgnes teine, kolmas, neljas.

«Kes te olete, hilised lendajad?» kohises kuusk tasa.

«Lumetsiitsitajad. Hangelinnud.»

«Kas te talvekülma ega lumetuisku ei karda?»

«Ega sinagi, kuuseke, lumiseid öid karda?»

«Kas te veel mõnikord mulle külla tulete, hangelinud?»

«Alati, kui tuleb tuisk, alati, kui sa tunned igatsust sõprade järele.»

Lindude soojast hingeõhust sulas kuuse otsast lumi. Teisel hommikul märkas ta, et hangelinud on tema okstesse heitnud valgeid udusuulgi...

Jälle hämardusid tuisused õhtud ja jälle jätsid hangelinud kuuse okstele oma valgeid udusuulgi...

«Millest sa mõtled, haljas?» küsis paastukuu tuul, tuues kaasa kevadist pohlavarte lõhna.

«Sõprusest...» kohas vastuseks väike puu mäe otsas.

«Millest sa mõtled, kuuseke?» küsis märtsipäike, kes käis läbi mäed ja salud, et süüdata sarapuude otsas tillukesed punased sädemed.

«Tõelisest sõprusest...» sahis kuusk rõõmsalt.

«Millest sa mõtled, hõbedane?» küsis aprillivihm. «Sinu okstel on selline hõbe, mida isegi mina ei suuda enam maha pesta.»

«Pole vaja maha pesta, pole vaja, see on ju minu uhkus, see on mälestus tõelisest sõprusest,» vastas väike hõbekuusk ja kiigutas õnnelikult oksti, justkui teades, et nendel jääb igavesti särama kahvatu hõbe.

LENINI NIMEGA

LAIMONIS VACZEMNIEKS

Nii nagu suurvesi, jõena keerlev,
liiguvad päiksele vastu me päevad.
Kõik need tööd, mida iganes teeme,
Lenin, su nimena kõlama jäävad.

Kõmiseb aastate lend meist üle,
jutustab sulle kui sõbrale heale:
Lenin, su nimega kasvame üles,
suurde homsesse teele end seame.

Tõlkinud ARVI SIIG

Illustreerinud Z. KAMPARS

KANGELASKALMUL

Pioneeridele tuli külaline — Suures Isamaasõjas langenud kangelase õde.

Sõjamees oli maetud metsaservale kangelaskalmu, samasse alevi lähedale. Pioneerid ja oktoobrilapsed hoolitsesid, et haul kasvaks alati lilli.

Külaline jutustas oma vennast ja sõjast, suurest õnnetusest, mis tabas kogu maad ja rahvast.

Koos selle tädiga läksid lapsed ka kalmule.

Jass oli teiste seas. Ta hoidis hästi külalise lähedale, et kõike kuulda, millest räägitakse.

Aga Jassil oli ka endal küsimusi:

«Tädi, sõda on väga hirmus! Eks!»

«Ära parem küsi, poisu.»

«Tädi, kui vana teie vend oli, kui siia maeti!»

«Kakskümmend.»

«Tädi, palun, aga kui vana ta nüüd oleks olnud!»

«Nelikümmend viis.»

«Minu isa on ka nelikümmend viis!»

«Jah, kakskümmend viis aastat on möödas.»

«Tädi, minu isa oli ka sõjas!»

«Kõik mehed olid sõjas!»

«Tädi, kas minu isa ka oleks võinud surma saada?»

«Sõjas võib igaüks surma saada.»

«Tädi, aga kas mul oleks siis teine isa olnud!»

Tädi oli mõttesse jäänud ega kuulnud enne, kui Jass oma küsimust kordas.

«Ja-jah, kindlasti, mu poiss!»

«Tädi, ma ei soovi... mul oleks isast väga kahju...! Kas veel tuleb sõda?»

«Ära muretse, väikemees!»

Tädi pöördus laste juurest eemale, astus omaette, läks metsa alla, ja kui ümber pöördus, nägid kõik: tädi oli nutnud. Keegi ei küsinud enam midagi. Vaikides kogunesid lapsed kojuminekuks. Jass pistis sõrmed külalisele pihku — väikest kätt pigistati tänulikult, ja tädi naeratas jälle.

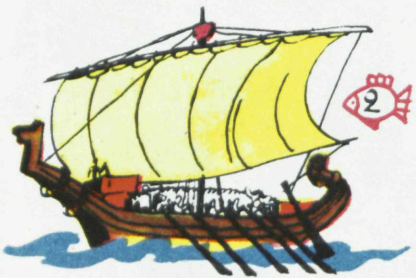
Kõik tahtsid kinni võtta tema teisestki käest.

«Kordamööda!» sosistas Jass.

Võib-olla põgenes ürgnimene vihase metshärja eest. Viimases hädas hüppas ta jõkke ja haaras kinni veevoogudes ujuvast jändrikust puutüvest. Nii avastas meie kauge esivanem, et puutüvel kätega sõudes saab ohutult jõge ületada.

Möödus sadu aastaid. Inimene õppis puutüvesid väätidega kokku köitma ja sai endale kindlama veesõiduki — parve. Parve tõukas ta edasi pika ridvaga [1].

Millal valmistati esimene paat! Siis kui inimene leiutas kivikirve ja oskas sellega puutüve õõnsaks tahuda. Nüüd võttis ta sõudmiseks tarvitusele ka möla.

Inimene õppis tundma tuule jõudu. Ta pani paadile masti ja selle külge purje. Pildil näed üht esimestest purjepaatidest, mis sõitis kauges Aafrikas — Niiluse jõel [2].

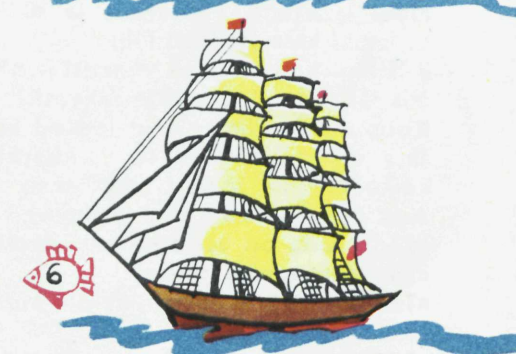

Vahemerele ilmus vanaaja rahvaste sõjalaev — galeer. Kui puhus hüva pärituul, tõmmati masti lai puri. Kui tuult ei olnud, sõuti laeva kümnete aerupaaridega edasi [3]. Ka Eestimaa muistsed randlased olid julged meresõitjad. Nad purjetasid kodulahtede kalavetelt teistele Läänemeremaadele [4].

Laevapuusepad oskasid ehitada juba suuri purjelaevu. Nendega veeti kaupa kaugesse sadamatesse ja sõideti meredele senitundmatuid maid avastama. Siin näed üht neist kolmest laevast, mis purjetas esmakordselt üle Aflandi ookeani Ameerikasse [5].

See on klipper — pikk ja kitsas kiirpurjekas. Mitmemastilised purjelaevad valitsesid maailma meresid ja ookeane veel 60—70 aasta eest [6].

Esimese sõidukõlbliku auriku ehitas 1807. aastal ameerika mehaanik Robert Fulton (l.: fultn). Siin see on. Aurumasin ajas ringi mõlemal pool laeva küljel olevat vesiratast ja see omakorda pani laeva liikuma [7].

KES LEIUTAS LAEVA?

Tänapäeva ookeanihiiglane ei tarvita sõiduks tuult ega auru. Ta liigub ülivõimsate mootoritega. Tulevikus on ka automijõul liikuvaid reisi- ja kaubalaevu. Meie kodumaal ehitati maailma esimene automijälõhkuja «Lenin» [8].

Laeva ei leiutatud korruga ja leiutajaks ei olnud üks inimene. Laeva loojateks on tuhandete aastate jooksul paljud-paljud inimpõlvad. Ja laeva leiutamisel ei tulegi lõppu. Nende täiusdamine kestab pidevalt edasi.

TÕUSVA PÄIKESE MAA

Kõige idapoolsem Aasia maa on Jaapan. Kuna päike tõuseb idast, nimetatakse Jaapanit ka Tõusva Päikese maaks. Ja jaapanlaste rahvuslipulgi on punane päikesekeffa kujutis.

Jaapan asub saartel, mida ümbritseb ääretu lainetav veeväli — Vaikne ookean. Kaugele paistab igilumega kaetud Fudžijama mäetipp. Sageli tõuseb suitsu tuldpurskavatest mägedest. Vahetevahel tumedalt kõmisedes väriseb maapind. Maavärinad on teinud jaapanlastele suurt kahju — purustanud linnu ja külasid.

Kevadel valendavad majaõued ja aiad kirsioitest. Öhk on täis meeldivat kameelia- ja roosiõite lõhna. Aegade roheluses on bambusroost seinte ja õlgedest katustega külamajad. Väiksemate linnade hooned on peamiselt ühe-, kahe-, harvemini kolmekorruselised. Ainult pealinn Tokios ja teistes suurtes linnades on kõrged kivist või betoonist ja terassõrestikuga moodsad majad. Elamuis ei ole kindlaid vaheseinu. Ööseks jaotatakse maja paberi või papiga kaetud raamidega tubadeks. Ei ole ka pliiti ega ahju. Külmal ajal tuuakse majja vask- või savipott hõõguvate sütega. Nende peal keedetakse riisi ja teed. Elamuis ei ole mööblit. On ainult mõni madal jalapink, padjad ja õlgedest või palmilehtedest punutud matid. Patjadel või mattidel istutakse, süüakse ja magatakse. Jaapanlased peavad lugu puhtusest. Majja tülles jäetakse kingad eeskotta. Toas ollakse pehmeis tuhvleis.

Tõusva Päikese maal on palju tehaseid ja kaevandusi. Hoolega haritakse põldu ja käiakse merel kalapüügil. Jaapan on kapitalistlik maa. Seda valitseb keiser. Linnades ja külades on suur hulk inimesi, kes elavad väga vaeselt. Ent laste eest hoolitsetakse hästi. Ka kõige väiksemas ja vaeses külas on kool. Ükski jaapani poiss ja tüdruk ei tohi õppimisest eemale jääda.

Jaapanlased armastavad ilu ja lõbustusi. Sageli pidutseb kogu linna- või külarahvas, korraldab ühiseid spordivõistlusi ja mängu. Eriti palju pidusid peetakse kevadel kirsside ja sügisel krüsanteemide õitsemise ajal.

Ülal: Fudžijama. Jaapani keeles — Suur mägi.

All: rahvariides (kimonos) neiud pealinn Tokio pidevates tänaval.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Kuidas ma marjul käisin

Suvel sõitsin isaga koos metsa. Isa töötas maal, Tallinnast kaugel. Käisin metsas ja korjasin palju maasikaid. Teisel päeval läksin uuesti marju korjama ja nägin öökulli. Kohkusin ja panin jooksu. Kui isa töölt tuli, läksin koos temaga metsa. Metsakuningas tegi meie kulul nalja, eksitas meid ära. Pärast aga näitas koha, kus kasvas palju maasikaid ja mustikaid. Öhtul keetsime isaga koos moosi. Kodus andsin moosi emale. Ta kiitis: «Oled tubli poiss!»

LEO KAJDJA,
Tallinna 17. Keskkooli II klassi õpilane

«Tütarlaps teel» — joonistanud
9-aastane SKAIDRITE
BINDERE Lõti NSV-st.

Ene marjulkäik

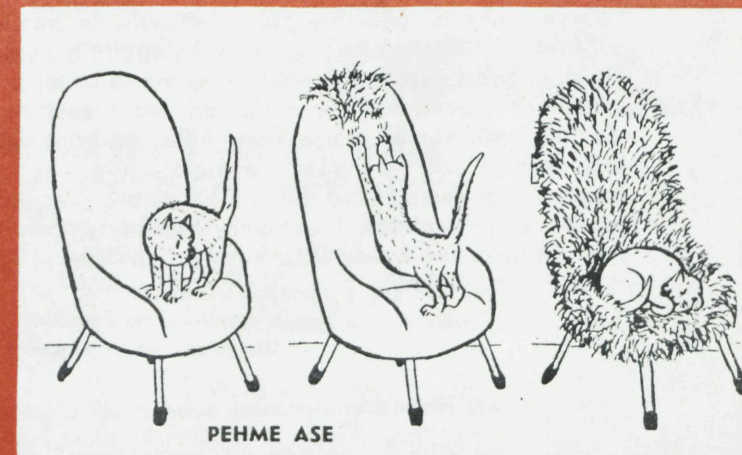
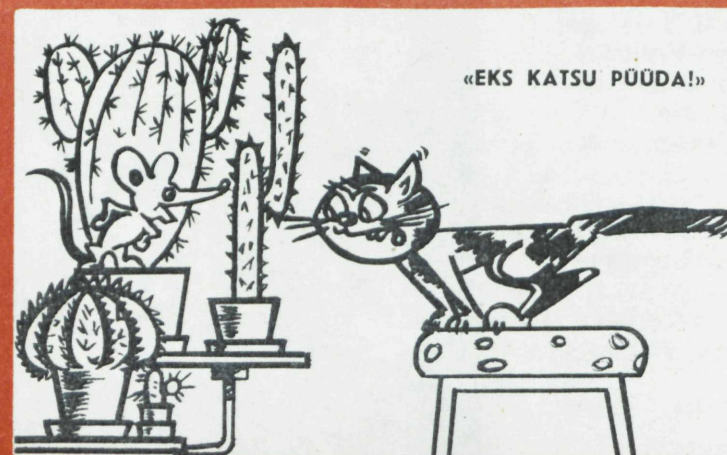
KÄES ON JUBA SUVEKE,
MARJU KORJAB ENEKE.
KORVI LÄKS TAL AINULT MÕNI,
ÜLEJÄÄNUD SUHU PANI.

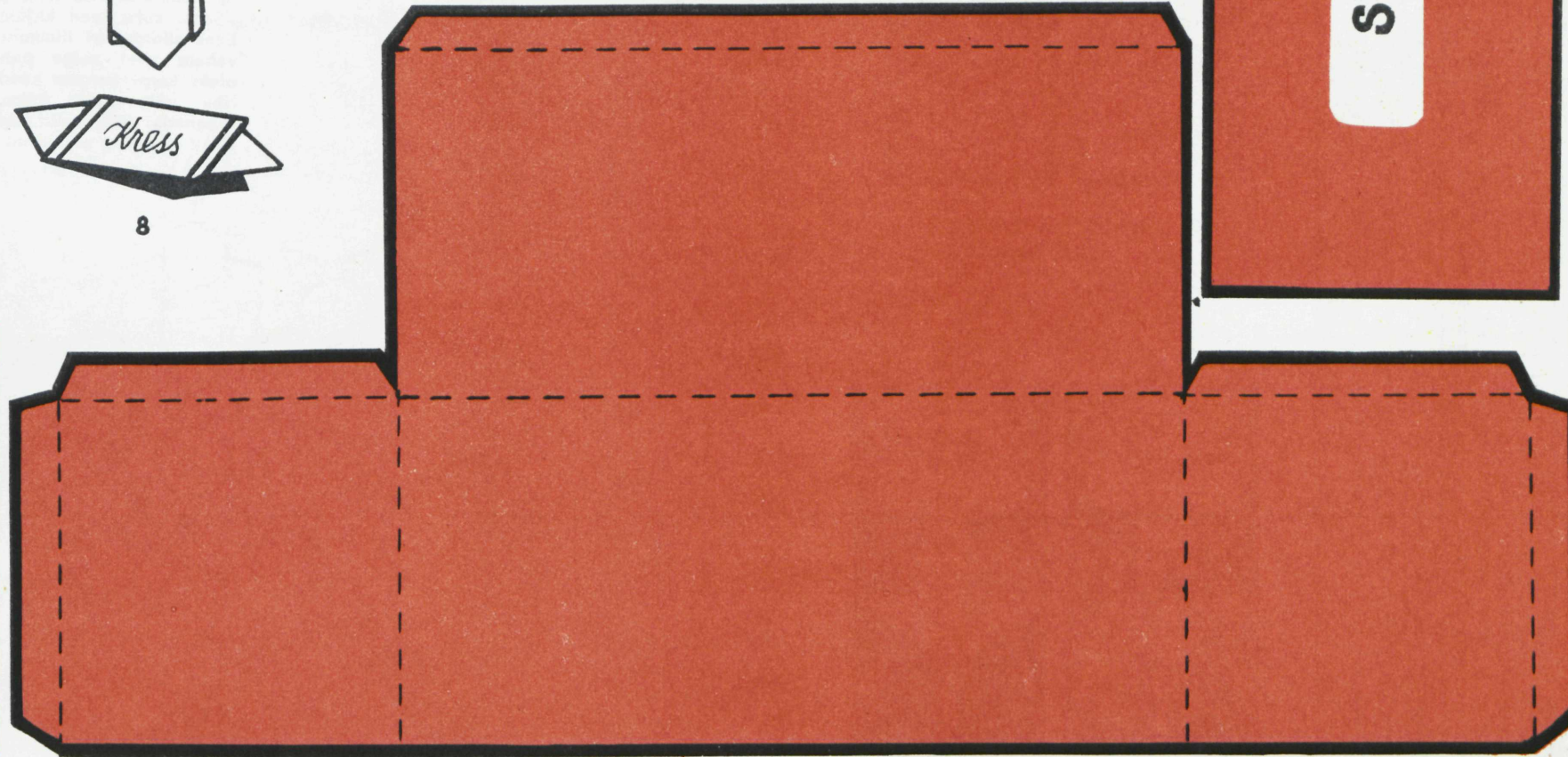
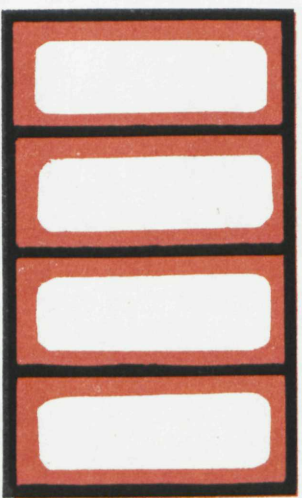
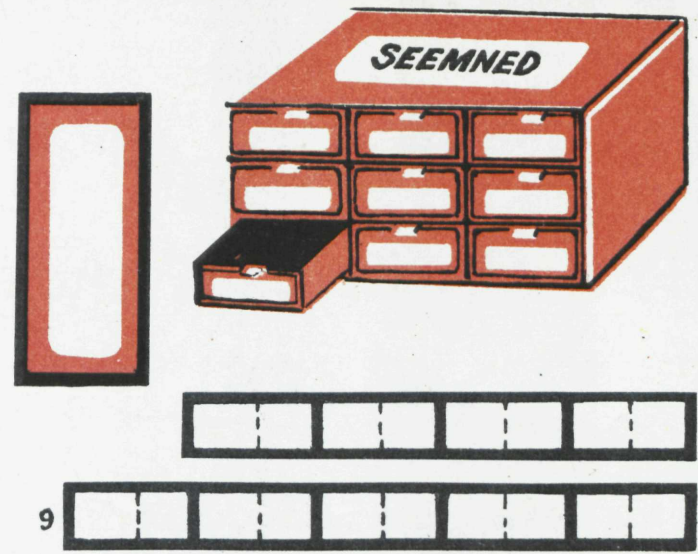
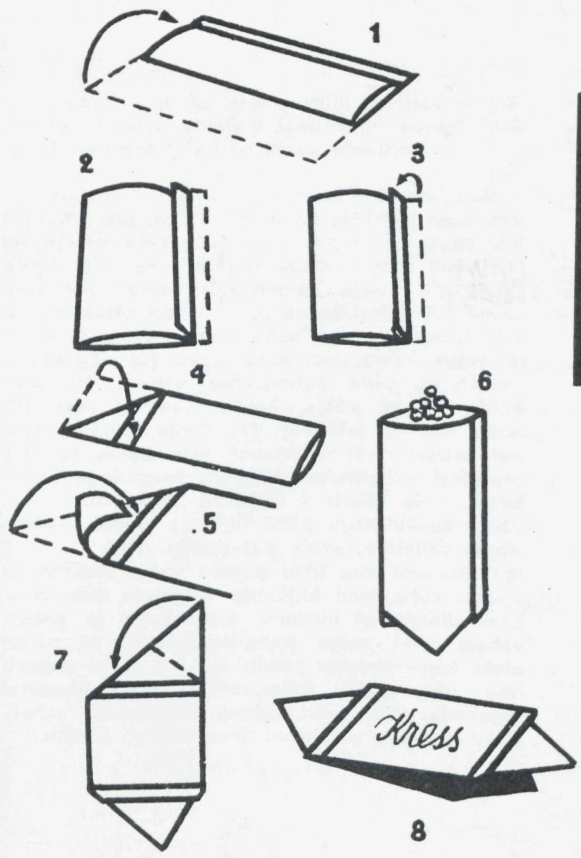
LÖPUKS KÕIK NAD ÄRA SÕI,
TÜHJA KORVI KOJU TÕI.
KÜSIB EMA: «KUS ON MARJAD!»
ENE SALADUST NÜÜD VARJAB:

«SELLE KORVI PÕHJAS SEAL
MITU AUKU OLI REAS.
AINULT MÕNE MARJA MA
PANIN SUHU MAITSEKS KA.»

SIIS TAL TULI PISAR SILMA:
«MAITSVAST MOOSIST JÄÄN NÜÜD ILMA.»

TIIA TAMM,
Kohtla-Järve 8. 8-kl. Kooli III klassi õpilane

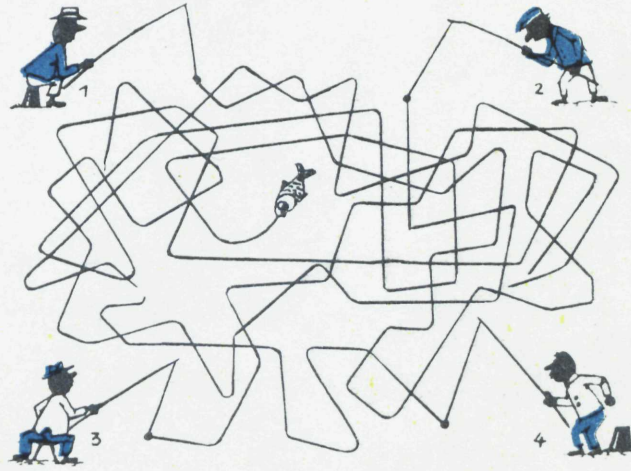

Sügisel korjatud lilleseemned on vaja hoida kevadeni. Nende hoidmiseks valmista väikesi paberist kotikesi. Kotikeste suurused vali seemnete hulga järgi.

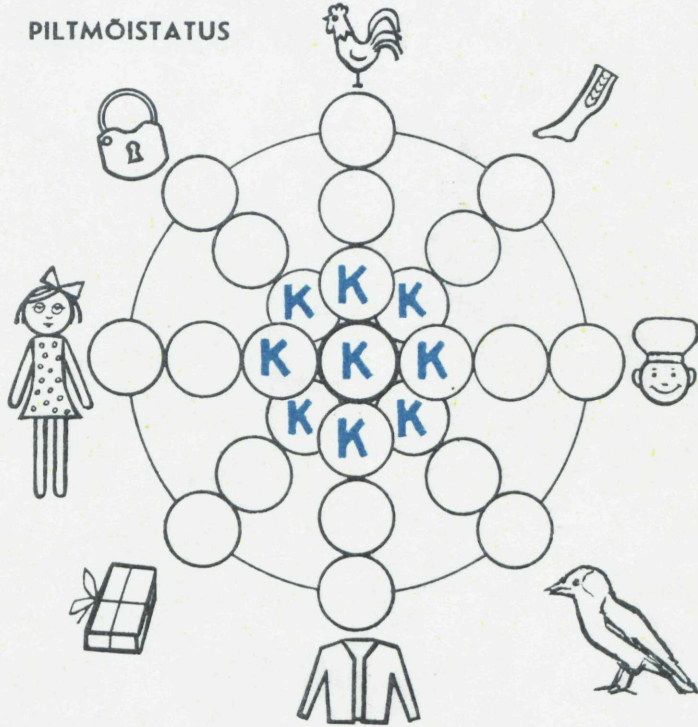
Väikesse kotikesse tarvis võtta ruudukujuline paberileht, mille üks külg on umbes 12 sm pikk. Paberileht murra kokku nii, et üks külg jääks veidi pikem (1), nüüd murra pikem külg lühema külje peale (2) ja siis murra kolmekordne serv veel kord peale (3). Edasi keera paber ühest otsast nurkapeale tahapoole nagu näha joonisel (4) ja tekkinud teravnurk keera veel kord tagasi (5). Tagasikeeratud nurk pista paberiserva vahele. Nii saad kotile tugeva põhja. Puista seemned sisse (6). Nüüd sule ka teine ots (7). Peale kirjuta seemnete nimetus (8). Seemneid võid hoida ka tikutoosidest valmistatud väikeses laegastega karbikeses. Vaja läheb 9 tikutoosi. Need liimi omavahel kokku nagu pildil näha ja kleebi käsitöölehest väljalõigatavate paberitega üle.

Iga tikukarbi otsa liimi punane valge sildikesega ribake, kuhu saad kirjutada seemnete nimetused. Enne sildipaberi liimimist pista karbi ja paberi vahele veel valge paberiribake (9), et pärast oleks karpi kergem avada. Kui arvad, et pabeririba võib sahtli mitmekordisel lahtitõmbamisel rebeneda, liimi selle asemel seemnesildi vahele väike paelake või jämedamast niidist aasake.

KES PÜUDIS KALA!

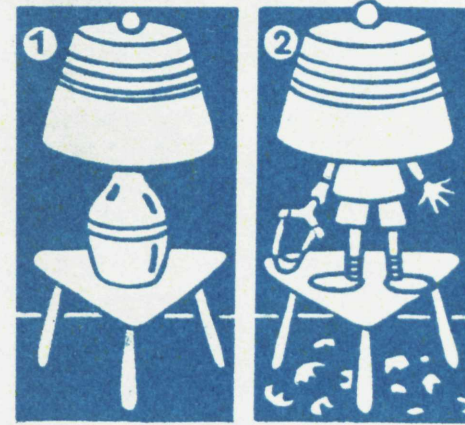
PILTMÖISTATUS

KAKS KORVI ON TEINETEISEGA SARNASED. MISSUGUSED!

MISSUGUNE ELUKUTSE ON NEIL MEESTEL!

MIS SIIN JUHTUS!

ELKNU Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri „Täheke“ nr. 8 — 1967, VIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4 tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee. Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Huri, vanemkorrektor E. Orgmets.

Leduda antud 26. VI 1967. Trükkida antud 24. VII 1967. Trükiarv 51 700. Paber 90x608. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.87. MB-07339. Tellimise nr. 856. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn. Tartu mnt. 41.

Esikaanel A. VENDERI joonistus «Rukkipõllul»

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской орг. «задачи Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,87 учётно-издательских листа. Типография «Октоober», ЭССР, Таллин, Тартуское шоссе 41. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, Бульвар Эстония 4. Цена 15 коп. Зак. 856. Тираж 51 700.

Oi tähtsat septembrinäeva,
koolikellade helinat täis!
Kas kõik ikka kindlasti näevad,
et vormimütsiga käid?

Ja uhiuut manitsat kannad
(seal aabits ja võileib on sees),
ja lilled sellele annad,
kes klassitoas ootab sind ees:
"Tere, õpetaja!"
"Tere tulemast,
koolilaps!"

